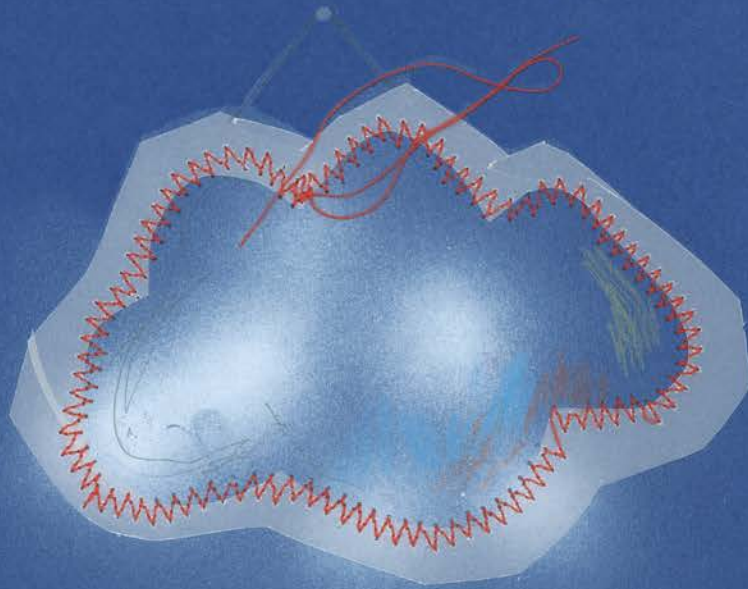

Mijn mama en ik verdwijnen soms.

Naar *de wolk* die de kunstenaar
voor ons verzonnen heeft.

Op een dag kwam ik met mama thuis na school.
En toen hing de wolk zomaar boven onze sofa.

Ze zat vastgekleefd
op zacht papier.
Dat had een kunstenaar gedaan, zei mama.

Ik vond het prachtig.

Mijn mama ging op haar hurken zitten.
(*Ik hou ervan wanneer ze even groot is als ik.*)

‘Sofia, deze wolk heeft een kunstenaar
voor ons verzonnen.
De wolk is nu van ons!’ vertelde ze.

Uit de wolk vallen geen regendruppels of sneeuw.
Er komen draadjes uit.
Ze hebben het mooiste rood en roze,
oranje en een beetje grijs.

‘Dat is een prachtige storm hè, Sofia?’ vroeg mama.
Ik vond van wel.

